

Arrest

nr. 91 601 van 19 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 juli 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. CHALLOUK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn en verklaart op 2 of 3 juli 2011 in België te zijn aangekomen, diende op 2 mei 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bij de burgemeester van de stad Antwerpen.

1.2. Op 20 juli 2012 werd de verzoeker aangetroffen te Antwerpen. Er werd door de politie op 21 juli 2012 een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld wegens illegaal verblijf en informaticafraude.

1.3. Op 21 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Het betreft de thans bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie C. Luciano, Attaché wordt aan

de genaamde E(...), C(...), geboren te ??, op (...) die de Nigeriaanse nationaliteit heeft, het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Krachtens artikel 27, § 2, van de voornoemde wet van 15 december 1980 worden de bepalingen van artikel 27, § 1, van de wet van 15 december 1980 toegepast op de vreemdeling die een verwijderingsbesluit heeft ontvangen dat overeenkomstig artikel 8bis van de voornoemde wet van 15 december 1980 genomen is.

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor informaticafraude

PV nr AN.20.LB.104599/2012 van de politie van Antwerpen

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij/Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij/zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem/haar afgeleverd zal worden.

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor informaticafraude bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Benin City

In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 jaren omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene werd aangetroffen voor informaticafraude."

1.4. Op 24 juli 2012 dient de verzoeker een asielaanvraag in.

1.5. Op 24 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.6. Op 24 juli 2012 werd ten aanzien van de verzoeker eveneens een beslissing genomen houdende tot het vasthouden in een welbepaalde plaats (bijlage 39*bis*). De vordering tot invrijheidsstelling die de verzoeker tegen deze beslissing indiende, werd bij beschikking van 6 augustus 2012 van de Raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen verworpen en ook het beroep tegen deze beschikking werd bij arrest van 14 augustus 2012 van de Kamer van Inbeschuldigingstelling van het hof van beroep te Antwerpen als ongegrond verworpen.

1.7. Op 26 juli 2012 neemt de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 2 mei 2012 niet in overweging wordt genomen.

1.8. Op 1 augustus 2012 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

1.9. Op 23 augustus 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoeker dient tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die het beroep verwerpt bij arrest nr. 87 986 van 21 september 2012 en aan de verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen, werpt de verweerder de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing onder andere gesteund werd op art. 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, dat luidt als volgt :

Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van art. 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit. Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan verzoekende partij dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van art. 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 verzoeker opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Bij gebreke aan het rechtens vereiste belang is de vordering onontvankelijk"

Ter terechtzitting verklaart de advocaat van de verzoeker zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad wat deze exceptie betreft.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing verschillende componenten bevat, waaronder een terugkeerbesluit dat getroffen wordt in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1°, artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 27, §2 en artikel 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals eveneens gewijzigd door voornoemde wet van 19 januari 2012 die op 27 februari 2012 in werking is getreden, luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;
3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
[...]
5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;
[...]
11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.
12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld in de bevelscomponent van de bestreden beslissing onder meer wordt geoordeeld dat de verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. De verzoeker betwist in het kader van de uiteenzetting van zijn enig middel dat hij niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort met een geldig visum. Hij betoogt als volgt: *“Meer nog, verzoeker is tevens in het bezit van een geldig Schengenvisum geldig tot december 2012. Het paspoort met daarin het aangebrachte visum is in het bezit van verwerende partij.”* De verzoeker beperkt zich echter tot loutere beweringen en brengt thans geen enkel begin van bewijs bij waaruit kan worden afgeleid dat hij in het bezit zou zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. De beweringen van de verzoeker vinden bovendien geen steun in de stukken van het administratief dossier, waarin zich meerdere kopieën van verzoekers Nigeriaans paspoort bevinden alsook het administratief verslag vreemdelingecontrole opgesteld door de Politie te Antwerpen op 21 juli 2012 en het schriftelijk advies van het Openbaar Ministerie inzake het hoger beroep tegen de beschikking van de Raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 6 augustus 2012 waarbij de hechtenis van de verzoeker werd gehandhaafd, advies dat bij arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling van het hof

van beroep te Antwerpen van 14 augustus 2012 volledig werd bijgetreden en overgenomen. Uit deze gegevens van het administratief dossier blijkt duidelijk dat de verzoeker niet in het bezit was van een geldig visum en dat hij slechts in het bezit was van een Nigeriaans paspoort afgegeven te Abuja en geldig tot 9 februari 2016. De gemachtigde van de staatssecretaris kon *in casu* dan ook op goede gronden vaststellen dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum.

Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoeker dan ook geen nut opleveren, althans wat de bevelscomponent van deze beslissing betreft.

De vaststelling dringt zich niettemin op dat de bestreden beslissing naast een bevelscomponent ook andere componenten bevat die niet werden getroffen in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Zo bevat de bestreden beslissing tevens een inreisverbod, gestoeld op artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. De verzoeker behoudt dus hoe dan ook zijn belang bij het beroep voor wat betreft de grieven ontwikkeld tegen dit inreisverbod.

Daarnaast blijkt ook dat de verzoeker zich in het verzoekschrift beroept op een schending van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM), bepaling die hoger in hiërarchie staat dan voormelde bepalingen van Belgisch recht. Het past dan ook om de genoemde grief te onderzoeken. De Raad is bijgevolg gehouden de bestreden beslissing, met inbegrip van de bevelscomponent ervan, te toetsen aan deze opgeworpen regels van internationaal recht (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837). Een en ander vloeit voort uit de verplichting die rust op de Belgische Staat om de toepassing van regels die voortkomen uit internationale verdragen waarbij zij partij is, te respecteren. Het ressorteert hieronder. De verdragsbepalingen hebben directe werking en primeren als hogere norm op de vreemdelingenwet.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid is in de aangegeven mate gegrond.

4. Over de rechtsmacht van de Raad

De Raad merkt op dat, in zoverre het de bedoeling zou zijn van de verzoeker om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten, overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet tegen een maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

5. Onderzoek van het beroep

5.1. De verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet *juncto* artikel 47/11 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van het algemeen rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van artikel 13 van het EVRM.

Na een algemene en louter theoretische uiteenzetting omtrent de formele motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, zet de verzoeker het volgende uiteen:

"In het geval van verzoeker moet worden gemeld dat de bestreden beslissing niet alleen niet afdoende gemotiveerd werd, maar ook dat verzoeker - rekening houdend met de bepalingen van artikel 10, 11 van de Grondwet en artikel 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet - niet op een correcte manier werd bejegend. Immers, in de terugkeerrichtlijn werd immers opgenomen dat bij een eerste controle een

vreemdeling zonder legaal verblijf is op het Belgisch grondgebied eerst de mogelijkheid moet kunnen hebben vrijwillig gevolg te kunnen geven aan een bevel. In het geval van verzoeker werd verzoeker helemaal geen enkele termijn toegekend om het Belgisch grondgebied te verlaten. Meer nog, verzoeker is tevens in het bezit van een geldig Schengenvisum geldig tot december 2012. Het paspoort met daarin het aangebrachte visum is in het bezit van verwerende partij.

Verzoeker voelt zich op een niet correcte manier bejegend door verwerende partij daar in gelijkaardige gevallen verwerende partij de vreemdeling een termijn verleent om vrijwillig gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Bijkomend wenst verzoeker te benadrukken dat de bewering van verzoekende partij "betrokkene is op heterdaad betrapt voor informaticafraude" niet juist is en zelfs een schending vormt van het algemeen rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld. Immers, het is niet omdat er klaarblijkelijk een onderzoek (opsporingsonderzoek of gerechtelijk onderzoek) aan de gang is, dat verzoeker ook schuldig is. Zolang een onafhankelijke en onpartijdige rechter geen uitspraak heeft gedaan over de schuld of onschuld van verzoeker kan er geen sprake zijn van "heterdaad" of "schuld" van verzoeker. Door de modus operandi van verwerende partij riskeert het gerecht de waarheid te ontlopen, daar verzoeker wenst mee te werken aan de ontdekking van de waarheid. Door verzoeker snel snel te willen verwijderen van het Belgisch grondgebied werkt verwerende partij het onderzoek (opsporingsonderzoek of gerechtelijk onderzoek) tegen. De houding en de beslissing van verwerende partij vormt dan ook een flagrante schending van het strafrechtelijk algemeen beginsel van het vermoeden van onschuld.

Ten slotte wordt de schending van artikel 13 van het EVRM ingeroepen door verzoeker. Dit artikel stelt het volgende: "Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel Art. 13

Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie"

Dat conform artikel 13 van het EVRM eenieder recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Dat Uw zetel - in het kader van de wettigheidstoetsing - dient na te gaan of de "wet" niet wet geschonden. Daar de term "wet" duidt op een wettigheidstoetsing van de bestreden beslissingen. Dat thans tevens Uw Raad dient na te gaan in welke mate het fair play-beginsel werd nageleefd. Immers, de Dienst Vreemdelingenzaken tracht snel snel verzoeker te repatriëren terwijl hij het recht heeft zich te verweren tegen de weigering van de bestreden beslissing.

Dat bij de wettigheidstoetsing Uw Raad bevoegd is de bestreden beslissing te toetsen aan het EVRM.

Dat de modus operandi van de Dienst Vreemdelingenzaken in strijd is met het EVRM.

Dat hierdoor artikel 13 van het EVRM geschonden is, en Uw Raad de onwettigheid van de bestreden beslissing kan vaststellen. Immers, verzoeker dient op het Belgisch grondgebied aanwezig te zijn opdat de zaak voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan behandeld worden, daar indien de vreemdeling verwijderd wordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen concludeert dat verzoeker dan geen belang meer heeft daar hij verwijderd is. Een dergelijke manier van handelen is in strijd met het EVRM.

ER dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 10 en 11 van de Grondwet juncto artikel 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, artikel 13 van het EVRM, het algemeen beginsel van het vermoeden van onschuld en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd".

5.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM:

Artikel 13 van het EVRM luidt als volgt:

"Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie."

Artikel 13 EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). In casu beroept de verzoeker zich enkel op een schending in van artikel 13 EVRM en geeft hij niet aan welk door het EVRM gewaarborgd recht

door de bestreden beslissing zou zijn geschonden, zodat de grief ontleend aan artikel 13 van het EVRM niet dienstig kan worden aangevoerd (cf. RvS 30 november 2007, nr. 177 451, Claessens).

Bijkomend kan worden vastgesteld dat de verzoeker waar hij aangeeft “*zich op een niet correcte manier bejegend (te voelen) door verwerende partij daar in gelijkaardige gevallen verwerende partij de vreemdeling een termijn verleent om vrijwillig gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten*” in de mate dat hij hiermee zou doelen op een schending van artikel 14 van het EVRM, geen schending van artikel 14 van het EVRM aannemelijk maakt. De verzoeker beperkt zich immers tot de loutere bewering dat de verweerder in gelijkaardige gevallen een termijn voor vrijwillig vertrek verleent, zonder echter dit standpunt aan de hand van enig concreet gegeven te onderbouwen. Met dergelijk betoog toont de verzoeker dan ook niet aan dat de bestreden beslissing hem het genot van enig door het EVRM gegarandeerd recht onttrekt en maakt hij niet aannemelijk dat personen in gelijkaardige situaties door de verweerder verschillend worden behandeld (cf. EHRM 26 november 1991, nr.13166/87, Sunday Times II/Verenigd Koninkrijk),

Aangezien de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing een miskenning inhoudt van artikel 14 van het EVRM, kan de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM, zo al ontvankelijk, hoe dan ook niet worden weerhouden.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoeker geen verdedigbare grief, ontleend aan een hogere verdragsrechtelijke rechtsnorm, heeft aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

5.3. Wat betreft de grieven die niet zijn gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

Zoals uiteengezet onder punt 3 is het thans voorliggend beroep niet ontvankelijk in de mate dat het de bevelscomponent, die getroffen werd onder meer in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet betreft. De verzoeker heeft om diezelfde redenen dan ook geen belang bij de grieven die tegen deze bevelscomponent zijn gericht. Een vernietiging van de bestreden beslissing op grond van dergelijke grief of grieven kan hem immers geen voordeel opleveren nu de gemachtigde van de staatssecretaris in dat geval niet anders kan doen dan opnieuw een bevel om het grondgebied af te leveren.

Waar de verzoeker zich richt tegen de overweging “*betrokken is op heterdaad betrapt voor informatica fraude*” en waar hij stelt dat het vermoeden van onschuld is geschonden door hem “*snel snel*” van het grondgebied te willen verwijderen, richt hij zich duidelijk tot de motivering van de bevelscomponent van de bestreden beslissing. De verzoeker heeft bijgevolg geen belang bij deze grief, zodat dit middelenonderdeel niet ontvankelijk is.

Ook waar de verzoeker bekritiseert dat hem geen enkele termijn wordt toegekend om het grondgebied te verlaten en dat hem niet de mogelijkheid werd geboden om vrijwillig gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker zich richt tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing. Ook dit middelenonderdeel is bijgevolg niet ontvankelijk bij gebrek aan belang bij de aldus ontwikkelde grief.

De Raad stelt vast dat de verzoeker geen middelen of onderdelen van een middel aanvoert die gericht zijn tegen andere componenten dan de bevelscomponent, zodat thans geen ontvankelijk middel of ontvankelijk middelenonderdeel voorligt.

Ten overvloede kan worden vastgesteld, waar in dit kader ook een schending aangevoerd wordt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet *juncto* de artikelen 74/11 en 74/14 van de vreemdelingenwet, dat de verzoeker geen feitelijke en concrete gegevens aanbrengt die aantonen dat gelijkaardige situaties ongelijk werden behandeld, zodat hij geen schending aantoonst van het gelijkheidsbeginsel zoals voorzien in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en aangevoerd in combinatie met de artikelen 74/11 en 74/14 van de vreemdelingenwet.

Blijkens de bewoordingen van het enige middel, is de verzoeker tevens van mening dat de terugkeerrichtlijn, dit is de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over de gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, werd geschonden. De verzoeker haalt echter geen specifieke bepaling van deze richtlijn aan die hij geschonden acht. Bovendien werd deze richtlijn in Belgisch recht omgezet door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging

van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 17 februari 2012 en in werking getreden op 27 februari 2012, en toont de verzoeker niet aan dat deze richtlijn onvolledig of niet correct zou zijn omgezet. De verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op een schending van de genoemde richtlijn.

5.4. Gelet op het gebrek aan ontvankelijk rechtsmiddel en het gebrek aan een verdedigbare grief ontleend aan een hogere rechtsnorm, dient de Raad vast te stellen dat het beroep, om de onder punt 3 uiteengezette redenen, niet ontvankelijk is.

6. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE